



Kot prijatelj je bil pošten, odkrit in požrtvovalen. Bil je demokrat in socialist. Njegova velika ljubezen so bile gore, kamor je zahajal že v zgodnji mladosti in vse dotlej, dokler sta mu to dopuščala čas in zdravje.

Kot zdravnik je bil ves predan svojemu poklicu, neumoren delavec, pripravljen pomagati vsak čas in vsako uro, velikokrat tudi prek svojih moči. Bral sem polemiko o preobremenjenosti zdravniškega osebja v bolnišnici na Jesenicah. V članku so cmenjali tudi njega, da je izvršil v enem letu prek 2700 operacij. Komentar je tudi za laika odveč.

Zaradi svoje humanosti, plemenitosti, poštenosti in odločnosti si je pridobil zaupanje vseh pacientov. Posebno so bili nanj navezani Ločani in okoličani Loke. Dostikrat sem slišal, ko so ljudje morali v bolnišnico: »Kam pa boš šel ali šla?« »Kam? — Na Jesenice, gor je Pepetov dohtar, k'se za vsac'ga pobriga!«

Za vso njegovo požrtvovalnost mu je ljudstvo dalo priznanje na njegovi zadnji poti. Tako številnega spremstva je v Loki le malokdo deležen. Ko sem se vračal s te žalostne poti, me je ogovorila stara gospa, ki po rodu ni Ločanka, pa je dobro poznala dr. Hafnerja. Izmenjala sva nekaj besed o njem. Poslovila se je rekoč: »Ločani ste izgubili očeta!« Res se ga bomo spominjali kot očeta, dobrotnika in prijatelja. Zdaj počiva v svojem ljubljennem rojstnem kraju. Spomin nanj bo dolgo živ med nami.

Slava njegovemu spominu!

Francè Zebre

PLANINCU DR. JOŽETU HAFNERJU V SPOMIN

Ravno smo se pripravljali na to, da mu ob 65. rojstnem dnevu voščimo zdravja in sreče, ko nas je nemilo udarila novica, da je prenehalo biti njegovo dobro in plemenito srce.

Že pred več kot 50 leti smo se kot rosni dijaki kranjske klasične gimnazije srečali in se podali na dolgo, mnogo veselja ter radosti polno planinsko pot. Leta 1920 smo bili prvič na Triglavu. Od takrat smo vsako leto skupaj prehodili in preplezali vse Julijske in Kamniške Alpe, Karavanke in druge slovenske gore. Srečevali smo

na tisoče dobrih ljudi in se od njih učili. Toda eden najboljših med njimi je bil vedno on. Obiskali smo kot neizkušeni, od planinskega navdušenja in podjetnosti prekipevajoči mladinci tudi že ledeniški svet Grossglocknerja in v poznejših akademskih letih tudi strmi skalni svet Dolomitov. Še lani smo skupaj pod vrhovi treh Zinn obujali davne, srečne spomine, prav tako kot smo jih pred leti (1957) v zaledenelih strminah severne triglavske stene, ko smo praznovali v isti navezi s Čopovim Jožem in v spremstvu prijatelja Borisa Ziherla na točno isti septembrski datum 30-letnico našega prvega vzpona čez ta naš najveličastnejši alpski zid.

Prijatelj Jože je poleg medicine, ki ji je bil zapisan z vso strastjo in vdanostjo nesebičnega človekoljuba, in poleg družine ter rodne Škofje Loke poznal samo še eno veliko ljubezen. Vse življenje je bil zapisan ljubezni in zvestobi do naših gora, do narave, do slovenske zemlje in do gorskega tovarištva. V gorè je dolgih petdeset in več let zvesto, vdano in kar pobožno hodil po nove moči in navdihe za svoje vsakdanje delo in življenje, k njim je hodil tudi po tolažbo v težkih dnevih, ki so mu jih kdaj pa kdaj in tudi še nazadnje, prinesla življenjska razočaranja.

Prijatelja Jožeta se bodo kot vzornega zdravnika še dolgo spominjali njegovi strokovni sodelavci, predvsem pa njegovi številni pacienti, za katere je nad vse vestno in zadnje čase tudi pri vseh težavah, ki jih je sam imel s svojim lastnim zdravjem, nenehno požrtvovalno skrbel. Dr. Jožeta Hafnerja se bodo s toplim čustvom hvaležnosti spominjali mnogi nekdanji ranjeni in bolni partizani, ki jim je junaško pomagal med narodnoosvobodilno vojno, mnogi aktivisti OF in mnoge družine, ki jih je med vojno gmotno in moralno podpiral, da so vzdržale v težkem boju s fašističnimi okupatorji in njihovimi domačimi pomagači. Bil je vedno zaveden, pokončen Slovenec in svobodoljub, človek jasnih in nekompromisnih načel, mož, ki mu vrline kot poštenost, pravičnost, doslednost in solidarnost s trepečimi in zatiranimi niso bile nikoli fraza, temveč vsak dan in vsako uro živeta praksa. Spominjali se ga bodo naši gorski reševalci, ki jim je pogosto predaval in jih učil o prvi pomoči, in mnogi preživeli ponesrečenci z gora, ki jim je nudil zdravniško pomoč in jim vračal zdravje in veselje do gora. Spominjale se ga bodo bele ključavnice v Plavškem rovtu na Golici, plavi encijani na Novakovem rovtu na razpotju med Kotom in Krmo, krvavordeči sleč v Vratih tam za Aljaževim domom v podnožju mogočne triglavske stene, in temnordeče murke po visokogorskih travnikih Karavank.

Se in še bi lahko naštevali in govorili. Toda vedno bi ostali in onemeli pred dejstvom, da o tako velikem človeku tako malo lahko povemo!

Planinci se poslavljamo od prijatelja v globokem spoštovanju in neizmerni žalosti, saj odhaja del mnogih izmed nas! Naj mu bo lahka in mirna domača zemlja pod slovenskimi gorami!

Dr. Miha Potočnik

† UNIVERZITETNI PROFESOR RUDARSTVA
DR. ING. ANTON HOMAN

Dne 14. avgusta 1972 smo v Škofji Loki pokopali rojaka, zaslužnega strokovnjaka na področju rudarstva — profesorja Antona Homana.

Rodil se je 30. junija 1895 v Homanovi hiši na Mestnem trgu 2, na katere pročelju so predlarskim odkrili in obnovili freske in stare stavbne elemente. V hiši sta bili takrat pekarija in gostilna. Po končani osnovni šoli v Loki je obiskoval realko v Ljubljani in napravil maturo leta 1914, ko se je pričela prva svetovna vojna. Vpisal se je sicer na rudarsko visoko šolo v Leobnu, a je moral že čez pol leta k vojakom. Po končani vojni se je udeležil še bojov na Koroškem, potem pa se je vpisal na rudarsko visoko šolo v Příbramu na Češkem ter postal leta 1921 rudarski inženir. Služboval je v rudnikih v Trbovljah, Zagorju, Laškem in Krapini. Poleg strokovnega dela pri velikih akcijah za izboljšanje rudniške proizvodnje si je vzel še toliko časa, da je na ljubljanski pravni fakulteti študiral pravo in bil aprila 1941 promoviran za doktorja prava.

Na delovnih mestih rudniškega inženirja je na več krajih vodil sledilna in raziskovalna dela, izboljšal organizacijo dela s pnevmatičnim orodjem in prevoz z električnimi lokomotivami, pečal se je z zajetjem vode v rudniku in s čiščenjem separacijskih odplak. Po osvoboditvi je bil načelnik oddelka za nadzorstvo rudnikov v ministrstvu za industrijo in rudarstvo LRS, jeseni 1949 pa je bil imenovan za